

[Valdemar Thomsen.]

ikke er Penge til at saa Korn endnu en Gang. Yderligere Kommentarer for at belyse, paa hvilken Maade Regeringen har opfyldt sit Løfte om en positiv Erhvervs-politik, maa vel siges at være overflødige, og en mere knusende Dom end den, der her er afsagt af egne, ansete Partifæller, kan vanskeligt fældes. Naar dertil kommer, at Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden, Tilvejebringelse af Arbejdsmuligheder for den opvoksende Slægt er faldet om muligt endnu slettere ud, vil det være for meget at forlange og for meget at vente, at Vælgerflertallet endnu en Gang skulde have Tro og Tillid til Regeringspartierne.

Jeg tror for øvrigt ogsaa, at det vil rokke slemt ved Tilliden, naar det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Dag erklærer, som han gjorde, at en Opgang i Erhvervs-livet vil betyde Opgang i Millionærernes Antal. En mere aabenlys Erkendelse af Regeringens Magtesløshed over for dette store afgørende Fordelingsspørgsmaal kan vanskeligt tænkes. Hvis ikke en Socialdemokrat, tilmed Gruppens Formand her i Tinget, mener, at en saadan Opgang vil give sig Udslag deri, at den enkelte Samfundsborger faar en Løn, der staar i et rimeligt Forhold til den Indsats, der præsteres — ja, saa hører virkelig alting op. Er det da Meningen, maa jeg spørge, at udskyde Løsningen af dette Problem, til den socialistiske — det vil vel være lig med den kommunistiske — Stat er blevet Virkelighed? Skulde det være Tilfældet, vil dette Spørgsmaal blive løst uden de Herrers Medvirkning. Det Indtryk, man faar, er jo da ogsaa det, at de førende i Partierne ikke engang har Tro til sig selv. I saa Henseende skal jeg kun yderligere minde om Socialministerens aabenlyse Erkendelse af Regeringens Magtesløshed over for Arbejdsløshedsspørgsmaalet.

Dertil kommer den Uro, der er skabt om Justitsministeren og om Anklagemyndigheden, og som skyldes den umulige, den urimelige Stilling, der blev taget i sin Tid til Eksportsagen og nu til dens mange Udløbere. Et aabent Brev til Justitsministeren, der i Dag er omdelt her i Tinget, taler i saa Henseende sit tydelige Sprog. Regeringen og Justitsministeren har i dette Forhold spillet, tror jeg, for højt Spil. Det staar sikkert efterhaanden klart for enhver, der har Respekt for den sunde Retsbevidsthed i vort Folk, at Anklagemyndigheden lige som Domstolene maa gøres uafhængig af Regeringen. Haandhævelsen af Straffeloven maa og skal være upaavirket af partipolitiske Interesser; ellers vil den Forankring af De-

mokratiet, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Formiddags talte saa smukt om, blive meget vanskelig.

Nu er det meget muligt, at i alt Fald en Del Vælgere ikke tager alt for højtideligt paa, hvordan de forholdsvis gamle Løfter fra Regeringspartierne tager sig ud, hvordan man stiller sig til alt det, men desværre viser det sig, at Udtalelser af nyere Dato, fremsat efter Overtagelsen af den fulde Magt, heller ikke virker tillidvækkende, tværtimod. De afslører Regeringens Evneløshed, Raadvildhed og fuldkomne Mangel paa virkelig politisk Linie. De afslører, at der her ikke er Tale om Statsmandskunst, for det skulde give sig Udslag i Plan, i Overblik, i et maalbevidst Arbejde, som der er System og Mening i.

De to Samlinger, der nu er forløbet, viser imidlertid, at det hele gaar paa bedste Beskub. Det, man sætter sig for det ene halve Aar, løber man fra det næste; det, man anser som grundlæggende og afgørende i det ene Øjeblik, har man fuldstændig glemt, forinden der er gjort Forsøg paa at føre Planen ud i Livet.

Nu er det vel saadan, at den Slags Beskyldninger, som jeg her retter mod Mænd, der holder Nationens Skæbne i deres Hænder, maa siges at være alvorlige, og derfor kan der være Grund til lidt nærmere at dokumentere Rigtigheden af min Paa-stand.

Under Generaldebatten her i Salen for mindre end et Aar siden udtalte Formanden for den socialdemokratiske Gruppe, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch — det kan læses paa Sp. 6832 —:

„Sandheden er nemlig, at i det lange Løb vil Arbejdsløshedsspørgsmaalet kun kunne løses, naar man naar til en ordentlig Beskæftigelse i Landbruget.“

Og senere: Det er

„et af Øjeblikkets vigtigste Spørgsmaal at faa et Samarbejde i Stand mellem Arbejder og Bonde, idet det er det eneste, der kan føre til en Løsning af disse for vort Land saa kritiske Spørgsmaal“.

Altsaa, for mindre end et Aar siden var det eneste, der kunde føre til en Løsning, Samarbejde mellem Arbejder og Bonde. I Dag sagde det ærede Medlem, at Røster om Samling ikke er af Aktualitet, og derfor kan man med Hensyn til Regeringens Politik sige, at intet er fuldkomment undtagen Forvirringen.

Løsenet for det ærede Medlem og for Socialdemokratiet her for et Aar siden var, saa vidt jeg husker det, at det arbejds-skabende Element skal hjælpes, og den